

Jak ocenić zmianę czynności lewej komory po przebytych zawale serca z uwzględnieniem remodelingu

W ocenie czynności lewej komory serca zastosowanie ma wiele parametrów. Dwa najważniejsze to objętość minutowa i frakcja wyrzutowa lewej komory. Objętość minutowa (rzut serca) to parametr decydujący o życiu, określa ilość litrów krwi, jaką w ciągu 1 minuty pompuje lewa komora do krążenia. Niezależnie od metody obrazowania, rzut serca CO (*cardiac output*) wylicza się z wzoru $CO = SV \times HR$, gdzie SV oznacza objętość wyrzutową (*stroke volume*), a HR — częstość tętna (*heart rate*). Frakcja wyrzutowa EF (*ejection fraction*) to drugi ważny parametr określający procent wyrzucanej krwi z lewej komory w każdym skurczu serca. Tutaj podobnie, niezależnie od metody obrazowania jam serca wylicza się go ze wzoru: $EF = EDVol - ESVol / EDVol \times 100\%$, gdzie $EDVol$ oznacza objętość rozkurczową, a $ESVol$ objętość skurczową lewej komory. Frakcja wyrzutowa jest parametrem oceniającym sprawność lewej komory i ma duże znaczenie prognostyczne. Wydawać by się mogło, że jeżeli zmniejsza się frakcja wyrzutowa, to zmniejsza się także rzut minutowy decydujący o życiu. Tymczasem tak nie jest, gdyż następuje kompensacja częstością tętna (HR). Innymi słowy, powiększone, gorzej, ale szybciej kurczące się serce może generować większy rzut minutowy niż dobrze, ale wolno kurczące się serce o małej objętości. Tak więc frakcja wyrzutowa przestaje być precyzyjnym parametrem w przypadku małej i dużej objętości lewej komory.

Problem do rozwiązania. Po zawale serca dochodzi do zaburzenia kształtu lewej komory, co znacznie utrudnia precyzyjne obliczenie czynności lewej komory zwłaszcza w ocenie progresji zmian w kierunku niekorzystnym dla pacjenta. W tym przypadku wyliczenie wartości frakcji wyrzutowej i rzutu minutowego jest mniej przydatne. Potrzebna jest metoda, która oceni i porówna kierunek przebiegu zmian w mięśniu serca z uwzględnieniem wielkości obszarów zaburzeń kurczliwości. Kształt prawidłowej lewej komory w przekroju podłużnym przypomina pocisk, gdzie 2/3 podstawnej części jest zbliżone do walca. Po zawale dochodzi do zaburzeń kształtu jamy i kurczliwości ścian. Kurczliwość mięśnia lewej komory to w przybliżeniu ruch w kierunku jej środka i grubienie mięśnia. Przy jej ocenie posługujemy się następującymi terminami: prawidłowa kurczliwość — normokineza, zmniejszenie kurczliwości — hypokineza, brak kurczliwości — akineza oraz paradoksalna kurczliwość — dyskineza (ruch przeciwny do prawidłowego). Wielkość obszarów upośledzonej kurczliwości z upływem czasu zazwyczaj ulega powiększeniu (*remodeling*). Do chwili obecnej kardiologia nie dysponuje metodą obliczenia wielkości obszarów upośledzonej kurczliwości i oceny procentowego udziału poszczególnych rodzajów zaburzeń kurczliwości w całej powierzchni lewej komory. Uzyskiwane obrazy będące podstawą obliczeń są rzutem 2 przekrojów podłużnych bryły lewej komory, zatem wyniki mogą być prawdopodobnie wartością procentową.